

Kui tikitud motiiv ja pits ei reeda veel midagi, siis erkroosa värvus kinnitab ka võhikule – see karuke on Muhumaalt pärit.

Väätsa mõisa karu uhkeldas mõisnikule omaselt nahkpükstega. Lisaks veel talupojakultuurist laenatud säärepaelad. Käpad ja kõrvad on kaunistatud villase rahvarõivaseeliku kangaga.

Meenutus lapsepõlvest – nõõrist tõmmatav karu või nagu töö autor Maris Rosenthal teda kutsub, karuhampelmann.

Kört, vardakott ja troi – pole küsimustki, et perekond on tulnud Kihnust.

Karu-hampelmann tagantvaates. Lihtne ja jõukohane kõigile meisterdada. Lõigake välja sobiva suurusega tükid. Selleks sobib tugevam papp, aga ka vineer. Osavamad meisterdajad võivad tükid katta kangaga. Kinnitage käpad kere külge. Kinnitamisel jälgige, et käpad ikka liikuma jääksid.

Kõige lihtsam on seda teha nii: võtke kaks väikest nõõpi, asetage need kohakuti, üks kere peale (esikülg), teine käpa peale (tagakülg) ja õmmelge läbi. Ja nii neli korda, et iga käpp ikka liikuda saaks. Seejärel ühendage nõõri või paelaga ülemised käpad, siis alumised ning lõpuks võtke pikem nõõri ja siduge see nii alumise kui ülemise nõõri külge. Karu ongi valmis rännakule asuma.

Frants Lihulast kannab uhkusega Lihulale iseloomulikke lihtkandit.

Soliidne karu on kaunistatud Mulgimaale iseloomuliku kaaruspaelaga.